

АНТИРЕЛАТИВНИТЕ ПОКАЗАНИЯ НА НОРМАЛНАТА ЛОГИКА

Alexandar Nikolov

E-mail: almihnik@mail.bg

Резюме

При инерциалните системи няма никакъв свръхсмисъл. Те или са тъждествени по Галилей, или са различни по Айнщайн. Друга интерпретация е изключена. Ако методът на научно сравняване (интуитивно приложен от Айнщайн), беше достъпен за Галилей, той никога не би въвел (измислил) прословутия Принцип на относителност. Ако логиката "или тъждество, или разлика" не убягваше на Айнщайн, той никога не би подвел науката със своята нелепа нова логика "хем тъждество, хем разлика".

Ключови думи: инерциални системи, тъждество, разлика

ВЪВЕДЕНИЕ

Блокирането на страницата <http://alniko.log.bg/> ме принуди да копирам публикуваните там статии, при което прегледах отново прилежащите коментари. Намирам за уместно да се върна отново на два от тях, любопитни като типажи. Първият отразява общото неразбиране на факта, че Айнщайн фактически опровергава тезата на Галилей за абсолютна тъждественост на относително движещите се инерциални системи. По тази тема имам не едно и две изявления, но ще е само от полза за Познанието да взема повод за още някой едър шрих.

ИЗЛОЖЕНИЕ

1. За натравянето с релативизъм

Ето част от коментара (копи-пейст): Анонимен 30 Януари 2012 / 20:42

"Още Галилей е формулирал

че праволинейното и равномерно движение и покой са неразличиме , и чрез никакви физически опите не може да се докаже дали едно тяло е в покой или се движи праволинейно и равномерно. С този постулат той е формулирал относителността на движението , извод от което е че ние с пълно право можем да сметнем че не тялото се движи , а всичко около него. "

А ето и част от моя отговор: **alniko** 1 Февруари 2012 / 09:18

"Вие описвате съвременното схващане. Аз се стремя да покажа как противоестественно се е стигнало до него. Основен принцип в природата е принципът на противоположностите....."

Движението не е просто кинематика. В реално движещата се система текат физически процеси, докато в другата, огледално движещата се, не."

Без да се простирам надълго, изглежда никой не вижда същината на релативния дефект. Буквоедото академично тяло с пренебрежение и нехайство гаси всеки порив за изправяне на проблемните регламенти, продължавайки да влива в младите умове възпроизведените токсини на релативизма. Натравянето е повсеместно. Състоянието на здрав разум е преминало в своя обратен еквивалент. Противоотровата за пробуждане и съвземане на съзнанието досега се оказва слаба и неефективна. Но няма сила, която да е с възможности да спре процеса на неговото "опомняне", на неговото "идване на себе си", още повече, на фона на разколебаването и умората от релативните чудатости. Тук директно ще инжектирам поредната разтърсващо-окопитваща доза нормална логика и трезв поглед върху обстоятелствата.

2. Позицията на Галилей: инерциалните системи са абсолютно тъждествени, респективно, тяхното движение е абсолютно относително

Би било добре, а е и крайно време физико-философската общност сериозно да размисли доколко научно обосновано е безрезервно да приема гледната точка на Галилей, след като знае, че той вади заключенията си от нищожно тесния сегмент на механичните движения.

Естествено, големият учен е изследвал феномена "инерциални системи" с подобаваща за времето си точност на постановките. Изрично подчертавам пояснението "с подобаваща за времето си точност", защото от тогава ни делят векове натрупани нови знания и опит.

Днес всеки буден ум е в състояние да прозре и да си даде сметка, че формулата "покой=движение" от онези далечни години, в действителност е резултат от, един вид, сравняване на око...от преценка по усет. Както и да погледне човек научните усилия на Галилей, те не представляват нищо повече от едно твърде ниско ниво на Познанието.

По-конкретно, в диапазона на класическите скорости Галилей не забелязва (не улавя сетивно) никаква разлика между състоянието на покой и това на равномерно и праволинейно движение. На тази база обявява двете състояния, респективно, двете системи, техни носители, за абсолютно тъждествени (неразличими) и "узаконява" това си наблюдение, ерго, това си усещане, въвеждайки всеизвестния Принцип на относителност.

Нека пак дебело да подчертая, че той взема предвид единствено областта на осезаемите скорости. Затова е повече от учудващо, че неговата теза (за неразличимост на покоя и движението) с очевидно ограничен периметър на действие се приема априори за всеобща истина, като нещо, понятно от само себе си, което не се нуждае от каквото и да е карантинно изчакване в графата "предположения и хипотези".

Така или иначе, движещите се една спрямо друга инерциални системи сякаш завинаги са белязани с печата на тъждеството. Направените забележки обаче дават да се разбере, че,

дали наистина е така, в действителност си остава под въпрос...задължават ни да бъдем много внимателни и отговорни в изводите си. Все пак не говорим за някаква второстепенна зависимост, да речем, от рода на законите на Архимед, а за състоянията "покой" и "движение" на материята, които стоят в основата на Всемира. Трябва да имаме съзнанието, че се произнасяме по фундаментален природен закон, формиращ или деформиращ нашия мироглед.

Обърнете внимание на факта, че, след становището на Галилей, умът, явно неудовлетворен, отказва да приеме задачата за приключена, продължавайки да търси решение, което да е в сила за движението в целия диапазон на скорости.

3. Позицията на Айнщайн: инерциалните системи се различават, но това различие е напълно обратимо, което ги прави тъждествени (инерциалните системи се различават, но са абсолютно тъждествени??), респективно, тяхното движение е абсолютно относително

В резултат се появява Специалната теория на относителността – израз на неимоверно нарасналите и модернизирани познавателни способности на съзнанието. Същата подхожда към относително движещите се инерциални системи (едната, олицетворяваща покоя, а другата движението) напълно обективно, по строго научните правила на сравняването (за които Галилей няма никаква представа), постигайки така върхова точност на изследването.

Но нейният автор не разбира напълно същността на това, което прави. Няма знанието, че реализира необходимата за случая перфектна сравнителна процедура. Съответно, не гледа на резултатите си като обратни на тези на своя именит предшественик. А те са тъкмо такива.

Сиреч, Айнщайн показва, че инерциалните системи са абсолютно тъждествени само и единствено когато са в покой една спрямо друга. Появата дори на нищожно малка относителна скорост v между тях води до разлика в параметрите им...прави ги различни. Само че разликите стават възможни за отчитане едва при скорости от много висок порядък. Затова Галилей не успява да ги види и поставя знака на равенство между системите. Това положение трябва да се осъзнае. Галилей неволно е сбъркал. Изводите му са изцяло погрешни.

Айнщайн обаче, след знаменателното разкриване на различието между системите, тръгва да връща нещата обратно в мисловната плоскост на Галилей. Той не схваща, че същата вече е компрометирана, е претърпяла провал, че системите реално са противоположни.

Но как да направи така, че две отличаващи се системи да изглеждат тъждествени? Как да приравни две противоположни същности? Може ли, след като де факто "едната е отлична от другата", по някакъв законен логически, физически, математически път да постигне резултат "едната е тъждествена на другата"? Т.е., съществува ли законна възможност понятието "другата" някак си да загуби смисъл и да се получи едно, тъждествено само на себе си (освен чрез прекратяване на относителното движение, в случая)?

На всички нас днес трябва да ни е пределно ясно, че, освен чрез фокусничество, друг начин за постигане на такова превъплъщение няма. А фокус, знаем, означава илюзия, трик, машинация, в крайна сметка, измама, но скрита зад някаква приложена ловкост (разбира се, всичко това не злонамерено, а поднесено като изкуство – демонстрация на умения).

Айнщайн, естествено, не е илюзионист, а е изпълнен със съзнанието за научно придвижване към истината. Но, самозаблуждавайки се, той фактически пристъпва към манипулиране на резултатите, до които се добрира. Така привидно успява да заличи излязлата наяве асиметрия между системите. Незаконните действия обаче не могат да останат без последствия. Този "печеливш" ход бива постигнат с цената на превръщане на обективната физика в стряскащ психофорум.

Научната мисъл се оказва здраво впримчена в заблуждението на Галилей – "инерциалните системи са абсолютно неразличими...покоят и движението са абсолютно относителни". Но съвсем не е случаен фактът, че, след работата на Айнщайн, умът отново не счита проблема за окончателно разрешен и продължава трескаво да търси истината.

4. Решението на всяко сравняване е едно – тъждество или разлика

Днешните учени не може да не са напълно убедени, че великият италианец провежда експерименталните си и теоретични занимания в пълно неведение по ред съществени характеристики на пространството, времето, светлината и т.н. В края на краищата, че не знае нищо за метода на научно сравняване на системите и въобще не го прилага. Не може да не са напълно убедени, че той борави почти изцяло умозрително с понятията "покой" и "движение", че изобщо не разполага с необходимите и достатъчни основания за тяхното отъждествяване.

По подобен начин стоят нещата и при Айнщайн. Нашето съвремие трябва да осъзнае, че той се придвижва напред по правилния път само благодарение на блестящата си интуиция. Докато, на практика, няма ясна представа, че извършва теоретична реализация на обикновено, банално сравняване на системите. Затова нарушава, респективно, игнорира едното единствено обикновено, банално решение на сравняването – че системите или са тъждествени, или се различават. Друга възможност не съществува – нито като някакво трето, нито като някакво междинно "по част от двете", нито като някакво "и двете едновременно" (а да са тъждествени в своето различие – понятийно увъртяно философско словосъчетание, уж изразяващо тънък усет към диалектиката – всъщност си е чиста проба философско насилие над разума, безсмислица, която физически просто няма как да се реализира...нито математически).

Пак и пак повтарям елементарната истина, която най-сетне трябва да деблокира съответните мозъчни центрове. Галилей, родоначалникът на съвременната наука, просто е посял една заблуда. И няма да се уморя да я разголям при всеки удобен случай. Всъщност, тя си е

дибидюс гола, без нищо за събличане...само дето учените гледат на нея през неговите "лещи с катаракта от обективно незнание", скриващи очертанията ѝ под воал от ефирна паяжина. Оплитайки се в невидимите нишки, Айнщайн също тръгва по грешно зададената посока на мислене, придавайки на случая мистично-комични окраски.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

И така, при инерциалните системи няма никакъв свръхсмисъл. Те или са тъждествени по Галилей, или са различни по Айнщайн. Друга интерпретация е изключена.

В тази връзка бих могъл да изкажа следните условни предположения:

- Ако методът на научно сравняване (интуитивно приложен от Айнщайн), беше достъпен за Галилей, той никога не би въвел (измислил) прословутия Принцип на относителност.
- Ако логиката "или тъждество, или разлика" не убягваше на Айнщайн, той никога не би подвел науката със своята нелепа нова логика "хем тъждество, хем разлика" (никога не би подменил нормалната логика "или, или" с ненормалната "и, и").

И вече съвсем не като предположение:

- Ако физиците още навремето си бяха решили опита на Майкелсон-Морлиот А до Я, щяха да видят, че не е все едно дали Земята се движи спрямо Етера или Етера се движи спрямо Земята. [1]

Но такава гладка права на възходане на Познанието е невъзможно да се случи...не е по законните на развитие. Обективната познавателна линия минава именно през допуснатите грешки. Така че Галилей и Айнщайн се явяват брънка от веригата, без която не може.

Едва постфактум идва осмислянето на максимата, за която става дума, че няма как две различни да се уеднаквят. Няма как да се обезличи тяхната противоположност. Тя е въпрос на физически разлики. В реално движещата се система протичат обратими кинетично-потенциални процеси, подвластни на скоростта...единствено в нея. [2] Да обяснявам още и още всичко това ми се струва смешно...и тъпо. Но се налага...антидотът не бива да спира.

Справка

- [1] Николов А. – Извеждане трансформациите на Лоренц от експеримента на Майкълсън-Морли (Nikolov A. – Working out of the Lorentz transformations from the Michelson-Morley experiment)
Част1: http://alniko-knowledge.blogspot.com/2013/08/1_10.html
Част2: http://alniko-knowledge.blogspot.com/2013/08/2_10.html
- [2] Николов А. – За релативните ефекти върху дължината и времето (некоректната физика на специалната теория)
(Nikolov A. – For the relative effects on length and time (incorrect physics of the Special theory)
http://alniko-knowledge.blogspot.com/2013/08/blog-post_9002.html